

DERK VISSER

Gran Balconia

GOTTMER

Haarlem

Eerste druk, 2025

© 2025 tekst Derk Visser

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit
van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslag en binnenwerk:

Leentje van Wirdum / Lenaleen

ISBN 978 90 257 8067 8

ISBN 978 90 257 8066 1 (e-book)

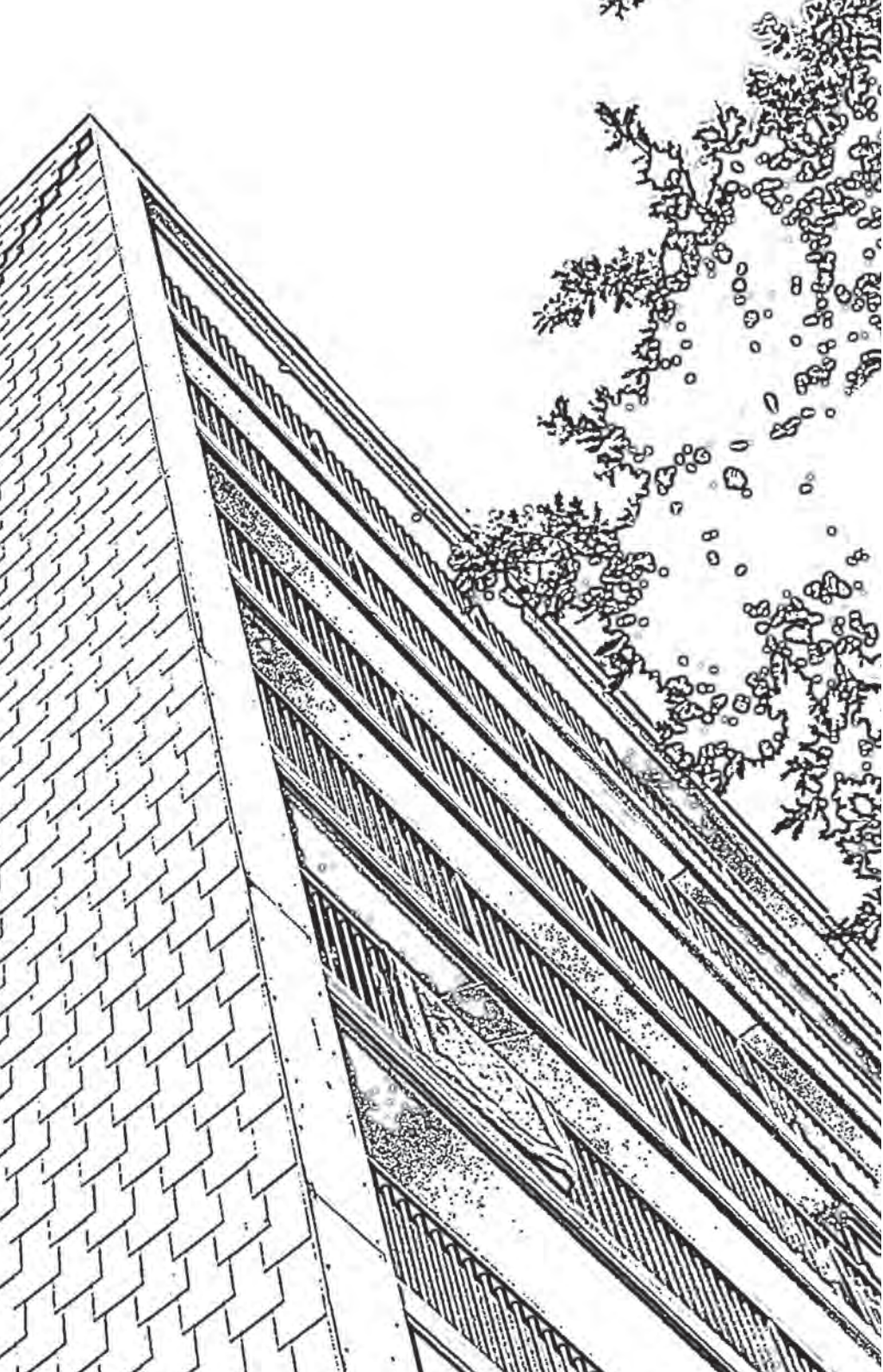
NUR 284

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Voor Gruppo di lettura Pagina 123
di Vittorio Veneto

Hot summer streets and the pavements are burning
I sit around
Trying to smile but the air is so heavy and dry
Strange voices are sayin' (what did they say?)
Things I can't understand
It's too close for comfort
This heat has got right out of hand

Bananarama, *Cruel Summer*

1

Ik sta in een dode hoek bij de flessenautomaat. Gisteren zou ik het rustig hebben gevonden in de supermarkt, nu voelt het onheilspellend stil. Mitchell DE OCTOPUS Moll staat een gang verder en vult het schap conserven aan. Hij heeft me niet gezien. Het meisje van het brood wel. Ze stond me aan te gapen omdat ik zonder lege flessen bij de automaat rondhing. Maar ze werd weggeroepen door haar baas.

In mijn mandje ligt een pak maandverband. Een A-merk. Het heeft een *Flex & Fit systeem* en *high-dry technologie* waardoor vocht binnen een paar seconden 100% wordt geabsorbeerd. Het beste verband van de hele wereld. Ik kijk rond en rits mijn tas open.

Ik loop in mijn hoofd nog een keer de route met de dode hoeken door: het laatste gangpad rechts, voor de vriesvakken links, en dan langs de kassière met het vermoeide gezicht naar de uitgang aan de zuidkant.

Vanachter een pallet wc-rollen stapt Mitchell Moll tevoorschijn. De jongen met de duizend armen. Ik ken weinig meisjes die niet in de wurggreep van zijn tentakels verstrikt zijn geraakt. Hij ziet het maandverband in mijn mandje en knipoogt.

‘Hé, Shell,’ zegt hij. ‘Alles oké?’

Ik kijk weg. Dit is niet het moment om DE OCTOPUS een middelvinger te geven of verrot te schelden. Hij loopt door en blijft hangen bij de frisdranken. Wat hij daar moet doen, wordt me niet duidelijk, maar ik voel overal ogen. Niet alleen die van hem. En niet alleen in deze supermarkt. Ook in de wijk hangen camera's. Onderweg heb ik er acht geteld. Vanaf elk gangpad, elke gevel en lantaarnpaal houden ze mij in de gaten. *Big Brother is watching me* en staat klaar om me in de boeien te slaan. Opeens zie ik voor me hoe mijn leven een doodlopende weg inslaat: ik krijg een taakstraf, ontmoet verkeerde vrienden, doe onder groepsdruk mee aan een plofkraak, daarna jeugd detentie, een mislukte overval met dodelijke afloop en aan het eind van die weg tien jaar onvoorwaardelijk en tbs met dwangverpleging. Ik leg het maandverband terug in het schap en loop de winkel uit.

2

Onze galerij is eigenlijk te smal, maar we blijven naast elkaar lopen. Lenny houdt mijn schoenen vast. In de lift had ik ze uitgedaan omdat mijn voeten door de hitte waren opgezet en ik blaren kreeg. Bij elke stap die we zetten, raakt de rug van zijn hand die van mij en aaien de veters van mijn schoenen langs onze benen.

‘Wat vond jij het leukst vanavond?’ vraagt Lenny.

‘De schiettent. En jij?’

‘Ik ook.’

‘Lief dat je me thuisbrengt.’

Ik kus zijn wang en hij glimlacht en mijn gezicht kleurt rood. Ik voel de vlekken opkomen in mijn hals. Lenny heeft een zachte wang die nog niet geschoren

hoeft te worden. Ik proef zijn zweet op mijn lippen. Hij kust me terug, net zo vluchtig als ik deed, en ook zijn gezicht wordt rood.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vraagt Lenny.

‘Veertien.’

‘Ik ook.’

‘Hoezo?’

‘Ik klink soms jonger. Ik heb nog steeds de baard niet in mijn keel.’

‘Wat geeft dat? Ik vind zo’n bromstem juist super-irritant. Ik snap niet waarom jongens denken dat ze daarmee indruk op een meisje maken. Of waarom meisjes dat aantrekkelijk vinden.’

Lenny kijkt opgelucht en ik doe of ik de voordeur-sleutel niet kan vinden. Ik voel aan mijn zakken. Ik zoek in mijn tas, graai tussen mijn spulletjes en haal een afgekloven pen tevoorschijn. Alsof ik daarmee de deur kan openmaken.

‘Is dit de wasmachine waarover je het had?’ vraagt hij.

‘Hij moet nog naar beneden.’

‘Ik kan je helpen. Wij hebben thuis een steekkar.’

‘Mijn moeder is hoogzwanger en mijn zussen en ik kwamen niet verder dan hier.’

Ik neem mijn schoenen van hem aan en Lenny voelt hoe zwaar de wasmachine is. Hij inspecteert de trommel en drukt op knoppen. ‘Hoeveel zussen heb je?’

‘Twee en nummer drie komt eraan.’